

Psalm 135 (134) /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Chwalcie imię Pańskie,

chwalcie, słudzy Pańscy,

² wy, którzy stoicie w domu Pańskim,
na dziedzińcach domu Boga naszego.

³ Chwalcie Pana, bo dobry jest Pan,
śpiewajcie Jego imieniu, bo łaskawe.

⁴ Pan bowiem wybrał sobie Jakuba,
Izraela - na wyłączną swoją własność.

⁵ Wiem, że Pan jest wielki
i że Pan nasz jest nad wszystkimi bogami.

⁶ Cokolwiek Panu się spodoba,
to uczyni na niebie i na ziemi,
na morzu i we wszystkich głębinach.

⁷ Srowadza chmury z krańców ziemi,
wywołuje deszcz błyskawicami
i dobywa wiatr ze swoich komór.

⁸ Poraził pierworodnych w Egipcie,
od człowieka aż do bydłęcia.

⁹ <W tobie, kraju egipski>,
zdziałał znaki i cuda
przeciw faraonowi i wszystkim jego sługom.

¹⁰ Poraził wiele narodów
i zgładził królów potężnych:

¹¹ amoryckiego króla Sichona
i Oga, króla Baszanu,
i wszystkich królów kananejskich.

¹² A ziemię ich dał w posiadanie,
w posiadanie Izraela, swojego narodu.

¹³ Twe imię, Panie, trwa na wieki,
Twa pamięć, Panie - z pokolenia w pokolenie.

¹⁴ Pan bowiem zapewnia praworządność swojemu ludowi
i lituje się nad swymi sługami.

¹⁵ Bożki pogańskie to srebro i złoto,

dzieło rąk ludzkich.

¹⁶ Mają usta, ale nie mówią,
mają oczy, ale nie widzą.

¹⁷ Mają uszy, ale nie słyszą;
i nie ma oddechu w ich ustach.

¹⁸ Podobni są do nich ci, którzy je robią,
i każdy, co w nich ufność pokłada.

¹⁹ Domu Izraela, błogosław Pana,
domu Aarona, błogosław Pana!

²⁰ Domu Lewiego, błogosław Pana,
wy, co boicie się Pana, błogosławcie Pana!

²¹ Niech będzie błogosławiony Pan z Syjonu,
który mieszka w Jeruzalem!

<Alleluja>.

Chwalcie imię Pańskie. Psalm 135 rozpoczyna się typowym dla hymnów zaproszeniem do uwielbienia Boga. Tym razem jest ono skierowane do tych, którzy służą Panu w Jego świątyni. Psalmista ma na myśli cztery grupy (zob. ww.19-20): „dom Izraela” (cały lud Izraela), „dom Aarona” (kapłani), „dom Lewiego” (lewici) i „bojący się Pana” (prozelici). Psalm kończy się zaproszeniem ich wszystkich do „błogosławienia”, czyli wychwalania Pana (por. komentarz do Ps 134,1-2).

Pan bowiem wybrał sobie Jakuba. Wśród motywów uwielbienia wymienia się dobroć i łaskawość Pana. One objawiły się szczególnie w historii Izraela, ponieważ Pan wybrał go spośród narodów na swoją „szczególną własność” (*s^egullah*) i zawarł z nim przymierze (zob. Wj 19,5). Dalej Psalmista wymienia śmierć pierworodnych spośród Egipcjan i ich zwierząt (w.8, por. Wj 11) oraz inne cudowne znaki dokonane przez Pana w Egipcie (w.9). Wspomina także zwycięstwo odniesione nad królami Sichonem i Ogiem, i władcami kananejskimi (w.11), oraz przekazanie ich ziemi Izraelowi (w.12, zob. Lb 21,21-35; 32; Joz 15-19).

Pan nasz jest nad wszystkimi bogami. Pochwała Boga podkreśla Jego władzę nad innymi bóstwami, nad całym stworzonym światem i siłami natury. Bóg może uczynić wszystko, cokolwiek Mu się spodoba. On jest Panem Życia i Śmierci, czego doświadczył Izrael w wydarzeniach w Egipcie. Wobec niego Bóg objawił się w swej sprawiedliwości i miłosierdziu.

Bożki pogańskie to srebro i złoto. Ten fragment Psalmu 135, w stylu prorockich pouczeń (zob. Iz 44,9-20; Jr 10,3-15), ukazuje bezpodstawność kultu pogańskich bożków, wytworzonych

przez ludzi. Figurki bożków są „martwe”, a więc nie mogą „dać życia” ani ich twórcom, ani ich czcicielom. Jedynie Panu można z ufnością zawierzyć swe życie.

Psalm 135 stanowi przykład modlitwy obficie wykorzystującej inne psalmy i biblijne teksty: w. 1 = Ps 113,1; w. 3a = Ps 136,1; w.3b = Ps 54,8; w.7 = Jr 10,13; ww.10-12 = Ps 136,17-22; w.14 = Pwt 32,36a; ww.15-18 = Ps 115,4-8. Podpowiada zatem i nam taką możliwość. Możemy układać „własne” psalmy skomponowane z wybranych wersetów i dłuższych fragmentów.

Boże Ojczy wszechmogący, Ty jesteś godzien, aby lud Nowego Przymierza odkupiony przez Twego Syna, nieustannie uwielbiał Ciebie i składał Ci dziękczynienie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv